

Arrest

nr. 264 360 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BEEKEN
Kraasbeekstraat 41
3390 TIELT-WINGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BEEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 oktober 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 23 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 31.10.2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Art. 43, §1,1° van de wet van 15.12.1980 zegt dat: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten: wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van verblijf.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan overeenkomstig art. 40ter met zijn Belgische echtgenoot L.J.M. (...)(xxx).

Overwegende dat art 27 van de IPR code stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden kan worden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Overwegende dat art. 18 van de IPR code gericht is tegen wetsonduiking, waarbij voorzien is dat geen rekening dient gehouden te worden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door de wet aangewezen recht.

Overwegende dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met de huwelijksmelding, het daaropvolgende onderzoek en ten slotte de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen.

Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken weigert het huwelijk dat werd afgesloten in Denemarken op 6.01.2017 te erkennen, er is sprake van wetsonduiking.

Overeenkomstig art. 43, §1, 1' van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht dan ook geweigerd aan betrokkene. Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te onduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid aan en dit als volgt:

“Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis .

Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Artikel 39/57, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax [of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze] , vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.]”

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 23 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd bij een ter post aangetekende zending ter kennis gebracht van verzoeker. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 30 april 2021 door de postdiensten werd afgeleverd aan verzoeker (zie bijlage 1). Verzoeker toont het tegendeel niet aan in zijn verzoekschrift.

De beroepstermijn begint dus te lopen vanaf 1 mei 2021. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet eindigt de beroepstermijn op maandag 31 mei 2021.

De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift tot nietigverklaring betrof derhalve maandag 31 mei 2021. Het beroep werd echter ingediend op dinsdag 1 juni 2021. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld.

Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beroep tot nietigverklaring, in regel, moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Artikel 39/57, §2 van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

[...]

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

[...]

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag zon- of feestdag.”

Uit de stukken overgemaakt door de verwerende partij blijkt dat zij op donderdag 29 april 2021 het aangetekend schrijven betreffende de bestreden beslissing heeft overhandigd aan de postdiensten. Nergens uit blijkt en de verwerende partij toont niet aan dat het zou gaan om *'een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs'*. Bijgevolg is artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Gezien aldus het aangetekend schrijven op donderdag 29 april 2021 werd overhandigd aan de postdiensten, is vrijdag 30 april 2021 de eerste werkdag die volgt op de dag waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, maandag 3 mei 2021 de tweede werkdag en dinsdag 4 mei 2021 de derde werkdag.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief op de derde werkdag, met name op dinsdag 4 mei 2021 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen in beginsel begint te lopen. Gezien enkel de geadresseerde het tegendeel kan bewijzen, kan de verwerende partij niet dienstig verwijzen naar het feit dat de postdiensten het aangetekend schrijven reeds op vrijdag 30 april 2021 hebben afgeleverd om het wettelijk vermoeden te weerleggen. Bovendien blijkt uit de akte van kennisgeving dat de verwerende partij zelf heeft aangegeven dat zij *"Ten jaren 2021 op postdatum + 3 werkdagen (...) kennis gegeven"* heeft *"van de beslissing van 23.04.2021 tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie"*.

Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet was, gelet op het feit dat de beroepstermijn begint te lopen vanaf dinsdag 4 mei 2021 en gelet op het feit dat de vervaldag in de termijn is begrepen, woensdag 2 juni 2021 de laatste nuttige dag om een beroep in te stellen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar beroep heeft ingediend, zoals ook aangegeven door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, op dinsdag 1 juni 2021.

De verwerende partij maakt geenszins aannemelijk dat het beroep laattijdig werd ingesteld, minstens toont zij niet aan waarom de verzoekende partij zich *in casu* niet op het wettelijk vermoeden uit artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan beroepen.

Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in haar synthesesmemorie machtsoverschrijding aan alsook een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Zij licht dit middel toe als volgt:

"1. De verwerende partij stelt:

"Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen."

Daarbij wordt er volledig voorbijgegaan aan het feit dat het Deense huwelijk bijna vier jaar eerder werd aangegaan met medewerking van de stad Diest, en niet om de Belgisch wet te ontduiken, maar wel omwille van het feit dat het niet redelijkerwijs mogelijk was om in België de vereiste stukken te overleggen.

Precies om die reden werkte het Belgisch consulaat en de stad Diest mee aan een huwelijk in Denemarken, dat zonder problemen nadien in het rijksregister werd vermeld.

Uit het tijdsverloop van bijna vier jaar alleen al blijkt duidelijk dat het huwelijk voor andere redenen werd aangegaan dan voor het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De bestreden beslissing schendt zowel de zorgvuldigheidsplicht als de motiveringsplicht wegens foutieve feitenvinding.

Zij dient omwille daarvan te worden vernietigd.

Dienaangaande wordt er geen verweer gevoerd.

2. De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij het recht heeft om de buitenlandse authentieke akte al dan niet te erkennen.

In casu is deze authentieke akte in hoofde van de echtgenoot evenwel erkend, maar ingevolge de bestreden beslissing niet erkend in hoofde van conluant.

Zulks leidt tot de conclusie dat naar Belgisch recht de partner van conluant met hem getrouwd zou zijn, maar omgekeerd niet!

Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk en verstoort de binnenlandse rechtsorde.

Conluant kon niet huwen in Syrië, noch in Dubai omwille van religieus geïnspireerde rechtsregels.

Een uitzondering op de algemene regel is voorzien voor huwelijken van personen van hetzelfde geslacht. Volgens de normale regels zouden personen van hetzelfde geslacht enkel kunnen trouwen als de nationale wetgevingen van beide partners dit toelaten.

Onder meer de Belgische wetgever heeft echter de toegang tot het huwelijk breder willen openstellen: wanneer één van de partners de nationaliteit heeft van een land dat wel een huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht kent of op het grondgebied van een dergelijk land zijn gewone verblijfplaats heeft, kunnen de partners huwen; dat kan ook als dat niet mag volgens het nationale recht van de andere echtgenoot.

Deze regel houdt wel het risico in dat partners in België gehuwd zijn en in andere landen ongehuwd. De Circulaire van 23 januari 2004 (Belgisch Staatsblad 27 januari 2004, subtitel B) vraagt dan ook dat de ambtenaar van de burgerlijke stand die het huwelijk afsluit, de partners informeert over dit risico.

Het is ook belangrijk om te weten dat mensen in sommige landen om een relatie tussen personen van hetzelfde geslacht strafrechtelijk vervolgd worden.

De verzoekende partij is zich van het bovenstaande bewust, maar kon niet in België huwen omdat het opvragen van stukken in Syrië om die dan te laten legaliseren in Dubai (?) en Beiroet niet mogelijk was binnen een tijdsbestek van drie maanden en actueel zelfs geen nieuwe stukken kunnen uitgereikt worden omwille van de permanente oorlogssituatie in Syrië.

Desondanks erkende zowel het Belgisch consulaat als de stad Diest al de geldigheid van het Deense huwelijk.

Zij werkten daaraan zelfs actief mee.

In die omstandigheden is het inderdaad niet redelijk mogelijk om van wetsontduiking met de intentie om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen te spreken, noch van wetsomzeiling.

Het Deense huwelijk werd ook niet aangevochten door het openbaar ministerie.

Er is evenmin betwisting omtrent het feit dat de echtgenoten al meer dan 25 jaar elkaars partner zijn.

Zodoende schendt de bestreden beslissing zowel de zorgvuldigheidsplicht als de motiveringsplicht en dient zij te worden vernietigd.

Ook dienaangaande wordt er geen verweer gevoerd."

4.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3. Gelet op het feit dat ter ondersteuning van de aanvraag een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen niet in de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden deze erkenning weigert.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een verblijfskaart, verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is.

In casu wijst de verwerende partij op artikel 18 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”

Artikel 18 van het WIPR moet restrictief worden geïnterpreteerd. Er is slechts sprake van wetsontduiking wanneer uit de feitelijke omstandigheden ontegensprekelijk blijkt dat partijen het buitenlands element uitsluitend hebben gebruikt om aan een bepaalde regel te ontsnappen. Dit houdt in dat men de regel dient te identificeren, waaraan men heeft getracht te ontsnappen en ook aan te tonen dat het de enige beweegreden was om aan die welbepaalde regel te ontsnappen (zie P. WAUTELET, *“De doorwerking in België van buitenlandse akte: een kritisch overzicht”* in T.Vreemd., 2008-0, p. 36 ev.). Hierbij dient een onderscheid te worden gemaakt tussen het ontduiken van de vreemdelingenwetgeving en het ontduiken van het WIPR. Artikel 18 van het WIPR viseert enkel de situaties van het ontduiken van het door dit wetboek aangewezen recht en heeft niet als doel op te treden tegen misbruiken of ontduiken van de vreemdelingenwetgeving (zie Rb. Luik 12 juni 2009, RTDF 2010/4, 1112).

De verwerende partij meent dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met

huwelijksmelding, het daaropvolgend onderzoek en de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen. Op grond hiervan oordeelt de verwerende partij dat er sprake is van wetsontduiking, waardoor zij, conform artikel 27 van het WIPR, weigert het huwelijk afgesloten in Denemarken te erkennen en vervolgens meent dat aan de verzoekende partij overeenkomstig artikel 43, §1, 1 van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht geweigerd moet worden omdat zij gepoogd heeft door een onwettig middel, namelijk een huwelijksakte afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen.

De Raad merkt nog op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde burgerlijke rechtbank. De Raad spreekt zich *in casu* niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de verwerende partij, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311). De Raad vermag te beoordelen of de verwerende partij *in casu* afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 27 van het WIPR en of de motivering aldus een beslissing tot weigering van verblijf kan schragen.

4.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij met de stelling *“Betrokkene heeft gepoogd, door gebruik van een onwettig middel, nl. een huwelijksakte die werd afgesloten om de Belgische wet te ontduiken, het verblijfsrecht te verkrijgen”*, volledig voorbijgaat aan het feit dat het Deense huwelijk bijna vier jaar eerder werd aangegaan met de medewerking van de stad Diest en niet om de Belgische wet te ontduiken maar wel omwille van het feit dat het niet redelijkerwijs mogelijk was om in België de vereiste stukken over te leggen, toont de verzoekende partij vooreerst geenszins aan op welke wijze het feit dat het Deense huwelijk vier jaar eerder werd aangegaan afbreuk doet aan de vaststelling dat het gaat om een huwelijksakte afgesloten om de Belgische wet te ontduiken. Zij toont ook niet aan dat de verwerende partij er toe gehouden zou zijn, niettegenstaande voormelde vaststelling, het huwelijk alsnog te erkennen omwille van de duur van het huwelijk. Daarnaast kan ook het loutere feit dat de stad Diest eventueel heeft ‘meegewerkt’ aan het Deense huwelijk niet leiden tot de vaststelling dat de voormelde overweging van de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Bovendien blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken enkel dat een medewerker van de stad Diest geantwoord heeft op vragen betreffende de nodige documenten voor een huwelijk in België, doch geenszins dat zij heeft gereageerd op de mededeling van de verzoekende partij dat een huwelijk in een ander Schengenland eventueel een mogelijkheid was of op de mededeling dat zij in Denemarken was gehuwd, nog minder dat de stad Diest heeft meegewerkt aan het Deense huwelijk. De verzoekende partij toont overigens niet aan op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden zou zijn tot het erkennen van het Deense huwelijk om de enkele reden dat er sprake was van een ‘medewerking’ van de stad Diest. Bovendien kan elke overheid in België, dus ook de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, conform artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte erkennen. Nog daargelaten de vraag of de stad Diest de huwelijksakte heeft erkend, wijst de Raad er op dat twee overheden aldus op grond van artikel 27, §1 van het WIPR tot een tegenstrijdige beslissing kunnen komen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het Deense huwelijk niet werd aangegaan om de Belgische wet te ontduiken maar wel omwille van het feit dat het niet redelijkerwijs mogelijk was om in België de vereiste stukken over te leggen, betwist zij in wezen de door de verwerende partij vastgestelde wetsontduiking. De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de verwerende partij, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat de motieven dat de vermeende echtgenoten de handeling hebben gesteld zich naar Denemarken te begeven om te huwen zonder dat één van beiden kennelijk een band heeft met Denemarken om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met huwelijksmelding, het daaropvolgend onderzoek en de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen niet afdoende zouden zijn om de vaststelling van wetsontduiking te staven, zijnde de vaststelling op grond waarvan besloten wordt tot niet erkenning van de huwelijksakte conform artikel 18 van het WIPR en bijgevolg tot toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet omwille van het gebruik van een onwettig middel. Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat het niet redelijkerwijs mogelijk was om in België de vereiste stukken over te leggen, doch geoordeeld dat de vermeende echtgenoten zich naar Denemarken hebben begeven om te huwen om op die manier de Belgische procedure van voorgenomen huwelijk met huwelijksmelding, het daaropvolgend onderzoek en de huwelijksluiting of weigering in België te omzeilen.

Waar zij nog stelt dat om precies die reden het Belgische consulaat en de stad Diest meewerkten aan een huwelijk in Denemarken dat zonder problemen nadien in het rijksregister werd vermeld, wijst de Raad er opnieuw op dat, daargelaten de vraag of blijkt dat het Belgische consulaat en de stad Diest hebben meegewerkt aan het Deense huwelijk, deze 'medewerking' geenszins verhindert dat de verwerende partij overgaat tot het niet erkennen van de Deense huwelijksakte, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

Daargelaten de vraag of het huwelijk werd erkend door de door de ambtenaar van de burgerlijke stand of enig andere overheid, kan de Raad enkel vaststellen dat het betoog van de verzoekende partij dat de authentieke akte in hoofde van haar echtgenoot wel erkend is maar ingevolge de bestreden beslissing niet in haar hoofde, dat zulks leidt tot de conclusie dat naar Belgisch recht haar partner met haar getrouwd is, maar omgekeerd niet, dat een dergelijk standpunt kennelijk onredelijk is en de binnenlandse rechtsorde verstoort, niet dienstig is daar, het weze herhaalt, twee overheden op grond van artikel 27, §1 van het WIPR tot een tegenstrijdige beslissing kunnen komen.

Immers heeft de *de plano* erkenning een precair karakter, hetgeen wil zeggen dat de ene overheid de erkenning kan weigeren, terwijl de andere overheid reeds is overgegaan tot de erkenning van de buitenlandse akte. De verwerende partij is dan ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en *vice versa* (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)). Het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de buitenlandse huwelijksakte wel aanvaard zou hebben, verhindert dus niet dat de verwerende partij zoals in voorliggende zaak beslist de huwelijksakte niet als rechtsgeldig te beschouwen. De verwerende partij is de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan. De Raad herhaalt dat aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden', zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg staat dat de verwerende partij binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert. Er kan verder worden herhaald dat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, in het geval de overheid weigert de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. De Raad is dan ook zoals hoger verduidelijkt zonder rechtsmacht om zich over deze betwisting uit te spreken (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 1 april 2009, nr. 192.125; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

4.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat uit het tijdsverloop van bijna vier jaar alleen al blijkt dat het huwelijk om andere redenen werd aangegaan dan voor het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, stelt de Raad vast dat uit de motieven de bestreden beslissing geenszins blijkt, minstens toonde verzoekende partij dit niet aan, dat de huwelijksakte niet werd erkend en/of dat het verblijf werd geweigerd omdat het huwelijk werd aangegaan om de enkele reden van het bekomen van verblijfsrechtelijk voordeel, zodat voormeld betoog van de verzoekende partij niet dienstig is.

4.7. Het betoog van de verzoekende partij dat zij niet kon huwen in Syrië, noch in Dubai omwille van religieus geïnspireerde rechtsregels, dat een uitzondering op de algemene regel is voorzien voor huwelijken van personen van hetzelfde geslacht, dat volgens de normale regels personen van hetzelfde geslacht enkel kunnen trouwen als de nationale wetgevingen van beide partners dit toelaten, dat onder meer de Belgische wetgever echter de toegang tot het huwelijk breder heeft willen openstellen, dat wanneer één van de partners de nationaliteit heeft van een land dat wel een huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht kent of op het grondgebied van een dergelijk land zijn gewone verblijfplaats heeft, de partners kunnen huwen, dat dit ook kan als dat niet mag volgens het nationale recht van de andere echtgenoot, dat deze regel wel het risico inhoudt dat partners in België gehuwd zijn en in andere landen ongehuwd, dat de circulaire van 23 januari 2004 dan ook vraagt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand die het huwelijk afsluit de partners informeert over dit risico, dat het dan ook belangrijk is om te weten dat mensen in sommige landen om een relatie tussen personen van hetzelfde geslacht strafrechtelijk vervolgd worden, dat zij zich van het bovenstaande bewust is maar niet in België kon huwen omdat het opvragen van stukken in Syrië om die dan te laten legaliseren in Dubai en Beiroet niet mogelijk was binnen een tijdsbestek van drie maanden en actueel zelfs geen nieuwe stukken kunnen uitgereikt worden omwille van de permanente oorlogssituatie in Syrië, lijkt enerzijds gericht tegen het feit dat zij niet in België kan huwen. Zij betwist met haar betoog echter niet dat er sprake is van het gebruik van een onwettig middel, namelijk een huwelijksakte afgesloten om de Belgische wet te ontduiken.

Anderzijds lijkt deze kritiek gericht tegen het niet erkennen van het Deense huwelijk door de verwerende partij omwille van de vastgestelde wetsontduiking. Hieromtrent wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 39/1, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk. Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr.Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr.Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren. De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd.

Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds de niet-erkenning van een buitenlandse huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In casu legde de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie een Deense huwelijksakte voor.

Gelet op het feit dat een buitenlandse akte werd bezorgd aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid WIPR.

Uit deze bepaling volgt, het weze herhaald, dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren.

De verzoekende partij betwist niet dat de verwerende partij in het kader van het beoordelen van de onderhavige aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie de bevoegdheid heeft om het voorgelegde document te beoordelen.

De Raad benadrukt nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd.

Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg (thans familierechtbank) bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806 en RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

4.8. Waar de verzoekende partij tot slot opnieuw stelt dat ondanks het feit dat zij niet in België konden huwen, zowel het Belgische consulaat als de stad Diest de geldigheid van het Deense huwelijk erkenden en daaraan zelfs actief meewerkten, en daargelaten de vaststelling dat geen actieve medewerking wordt aangetoond alsook daargelaten de vraag of uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken afdoende kan blijken of de stad Diest en het Belgische consulaat het Deense huwelijk hebben erkend, dient er opnieuw op gewezen dat elke administratieve overheid bij de uitoefening van haar bevoegdheden ingevolge artikel 27 van het WIPR de erkenning van een vreemde akte kan weigeren.

Betreffende het betoog dat in die omstandigheden het niet redelijk mogelijk is om van wetsontduiking met de intentie om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen te spreken, noch van wetsomzeiling, kan de Raad ook enkel opnieuw vaststellen dat uit de motieven de bestreden beslissing geenszins blijkt, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat de huwelijksakte niet werd erkend en/of dat het verblijf werd geweigerd omdat het huwelijk werd aangegaan om reden van het bekomen van verblijfsrechtelijk voordeel.

De verzoekende partij betoogt nog dat het Deense huwelijk ook niet werd aangevochten door het openbaar ministerie, doch toont hiermee geenszins aan dat de verwerende partij op grond hiervan gehouden zou zijn het huwelijk te erkennen.

Ook door louter te wijzen op het feit dat niet wordt betwist dat de echtgenoten al meer dan 25 jaar elkaars partner zijn, toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze de motieven van de bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

4.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin machtsoverschrijding aan.

4.10. Het enig middel is in de mate ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER